

[Aksel Larsen.]

ske styrke i Holsten kunne det, ville jeg også være villig til at tage vort standpunkt op til overvejelse. Men dels må det erkendes, at en styrke af det omfang, her er tale om, kun vil spille liden rolle i påkommende tilfælde, dels fremgår det af ministerens tale og af bemærkningerne til lovforslaget og hele den ånd, hvori regeringen handler, og af de tre af ordførernes taler, at der slet ikke er tale om, at man skal forsvare Danmarks sydgrænse. Danmarks sydgrænse er i historisk tid kun blevet krænket fra en ganske bestemt magts side. Her er man mere tilbøjelig til at gå i militæralliance med den pågældende magt, og det giver jo ikke nogen stor chance for, at en større eller mindre danske styrke i Holsten kan forsvare Danmark imod en kommende tysk aggression. Derfor har vi ingen grund til at overveje vort standpunkt, end-sige overveje en revision af vort standpunkt til dette lovforslag fra regeringen til opretholdelse af en dansk styrke i Nordtyskland.

Der siges nu som motivering for, at man vil have loven forlænget, at nu er den danske styrke i Nordtyskland i henhold til en rigsdagsbeslutning — altså ikke engang en lov, men en rigsdagsbeslutning, som sådan set går på tværs af loven — afgivet til den såkaldte fælles forsvarsstyrke til løsning af visse beredskabsopgaver, og derfor vil man foreløbig holde den dér, indtil traktaten om Europahæren eventuelt er blevet ratificeret. Hvad man så vil gøre, melder historien foreløbig ikke noget om. Når man udtrykkeligt nævner det som motivering for, at man lader det være, som det er, og blive, som det var, er det nødvendigt at sige et par ord om det perspektiv, der op-rulles, hvis Europahæren bliver til virkelighed, og hvis Vesttyskland får lov til at opstille en hær, foreløbig indenfor Europahærens rammer, hvad nu imidlertid mange glædelige begivenheder tyder på at Vesttyskland ikke får lov til.

Planerne går ud på, at i så tilfælde skal Vesttyskland stille 12 divisioner, og man siger beroligende: dels er de under kontrol af Europahæren, dels skal Frankrig have 14 divisioner og bliver altså militært stærkere end Vesttyskland, og så er der ingen som helst fare, hverken for Europa i almindelighed eller for Tysklands naboer i særdeles-

hed, selvom Vesttyskland får disse 12 divisioner. Jeg vil da gøre opmærksom på, hvad de fleste her burde vide, at de planlagte 12 vesttyske divisioner skal ikke være divisioner, som man kender dem fra andrelandes hære. De skal bestå af 30 000 mand og være motoriserede allesammen. Det giver 12 motoriserede divisioner med tilsammen 360 000 mand. Desuden planlægger man opbygning af et flyvevåben på op imod 100 000 mand og dertil en foreløbig beskeden krigsmarine med 20 000—40 000 mand, altså efter disse beregninger foreløbig 1/2 million mand under våben. Jeg tror ikke, at Frankrig bliver i stand til — hverken med eller uden krig i Indokina — at have en styrke, der i militær slagkraft kan hamle op med en sådan tysk militær styrke.

Dertil kommer, at i de planer, som Dienststelle Blank arbejder med, forudser man, at der for hver af disse divisioner skal være lige så mange reservedivisioner. Man forudser gennemført en militær uddannelse så hurtigt som muligt og derpå skyndsomst-overførelse af de uddannede til reserven og indkaldelse af nye til uddannelse, således at Vesttyskland i løbet af ganske få år, selv under Europahærens rammer, vil komme til at råde over væbnede styrker på flere millioner mand.

Når man tænker på, hvordan det gik med den tyske genoprustning, som mere eller mindre officielt blev godkendt af visse af vestmagterne, da Hitler gennemførte den, hvordan det i løbet af 5 år blev muligt for Tyskland at starte den anden verdenskrig, skal man være mere blåøjet naiv end menneskeligt muligt for at tro, at en sådan tysk militarisme som den, der her planlægges, vil kunne holdes under kontrol, at den vil indordne sig under en sådan Europahærs-rammer og formål, at den ikke vil begynde at optræde som en selvstændig militær og aggressiv faktor i Europa. Det er givet, at noget sådant vil medføre den allerstørste fare ikke mindst for Tysklands naboer, deriblandt Danmark, og det er derfor nødvendigt at advare mod dette og også nødvendigt med henvisning til denne del af regeringens begrundelse at sige, at vi kan aldeles ikke godkende opretholdelse af den danske militærstyrke i Nordtyskland. Vi kan ikke se, at det på nogen måde er gavnligt for Danmark, men vi kan se af de præ-